

[Ragnhild Andersen.]

husleje, gas, lys og dyrt brændsel, en avis og lidt tobak for sådanne månedlige indtægter?

Eller tag renten til ægtepar. Hvor begge har ret til aldersrente, men også kun hvis begge har det, er renten inklusive det nye rentetillæg, vi gennemførte i fjor, 162 kr. om måneden i en landkommune, 192 kr. i købstæder og 219 kr. i København. Det er ikke muligt at leve for disse månedlige indtægter, ikke ordentligt, ikke menneskeværdigt.

Jeg hører allerede ærede medlemmer sige, at hertil kommer jo de brændsels- og beklædningstillæg, der er indført i loven i 1946. Ja, men hvordan er det med disse tillæg? Beklædningstillægget er 1/12 af grundbeløbet eller en måneds ekstra grundbeløb, men forskelligt efter hvor rentemodtageren bor. Som om tøjet var billigere i Aarhus, Odense, Aalborg eller på Bornholm, end det er i København. Forøvrigt, hvor meget tøj kan et ægtepar i København få for godt 200 kr. om året eller 100 kr. til hver? Det er såre lidt, og det er min bestemte opfattelse ud fra de erfaringer, man høster, at de allerfleste rentemodtagere overhovedet ikke får mulighed for at købe tøj for deres beklædningstillæg. Hvorfor? Fordi de, når de først når hen i december måned, har så mange huller at dække, at beklædningshjælpen må bruges dertil.

Og brændselstillægget, dette tillæg, som blev forbedret sidste år — for man kan ikke komme udenom, at det blev bedre, end det var — til 18 hl koks til enlige og ægtepar eller brændselsværdi svarende dertil. Alligevel foreslår det ikke i de allerfleste tilfælde. Jeg har nylig talt med en gammel kone ude i en landkommune og kan anføre hendes brændselsregnskab. Hun har bevisligt i sommerens løb købt og betalt ud af sin rente, sin månedlige rente på 109 kr., for 262 kr. indenlandsk brændsel. Det har hun købt og betalt i sommer. Hun fik ingen brændselshjælp udbetalt før sidst i september måned, og jeg vil gerne med det samme sige til den højtærede socialminister, at jeg finder, at man bør overvåge, at kommunerne ikke venter til hen omkring oktober måned med at udbetale de brændselspenge, som de gamle og invaliderne så må udrede af deres fattige rente. Jeg ved, at der er udsendt et cirkulære fra ministeriet om, at man kan udbetale brændselstillægget allerede om sommeren, men der findes altså stadigvæk kommuner, som ikke gør det, og denne uretfærdighed bør rettes gennem en lovændring.

Men denne gamle kone har altså købt for

262 kr. indenlandsk brændsel, og hvad fik hun i brændselshjælp? Hun fik 135 kr. Med andre ord, om hun lægger de 135 kr. brændselshjælp sammen med sit beklædningstillæg på 101 kr., har hun endda ikke dækning for sin brændselsudgift, og så kommer hun jo endda rimeligvis i vinterens løb til at købe endnu lidt mere brændsel til sit komfur, til optænding o. s. v. Hendes øvrige faste udgifter ser således ud: til lys årlig ca. 60 kr., skatten er billig i denne kommune, kun 6½ kr., husleje 100 kr. årlig, sygekasse 40 kr. Hun deler en avis med sin nabo, og det betaler hun 18 kr. for om året. Tilsammen faste udgifter på 351 kr. 50 øre. Hendes årlige indtægt er 109 kr. i 12 måneder, 1308 kr. om året. Trækker man herfra hendes ufravigelige faste udgifter på 351 kr. 50 øre, har hun tilbage 956 kr. 50 øre til at leve for, til at købe tøj for, til at ordne fodtøj for samt endda ekstra brændsel i vinterens løb, d. v. s. 18 kr. 46 øre om ugen til alle disse udgifter. Løvrigt må jeg tilføje, at denne gamle kone hører til det, man forstår ved begunstigede rentemodtagere. Hun sidder for en billig husleje, hun betaler en meget lille skat, hun hører til de bedst stillede rentemodtagere, vi har her i landet.

Jeg har fået brev fra en anden rentemodtager, i Lille Lime kommune, som skrev om sine udgifter til skat og husleje. Af en rente på 128 kr. om måneden svarer han 300 kr. i husleje — han har eget hus, og derfor er huslejen måske forholdsvis stor —, han svarer til sygekassen 53 kr., han svarer i skat til kommunen 60 kr. årlig. Han kunne ikke klare sig. Jeg tillod mig at skrive til sognerådsformanden, om han ikke kunne nedsætte hans skat. Jeg fik kort og godt det svar, at det så kommunen ingen anledning til, og man så heller ingen anledning til at betale hans sygekassekontingent på 53 kr. Løvrigt, skrev sognerådsformanden, havde rentemodtageren under sin kones sygdom modtaget rigeligt af rådighedsbeløbet. Ja, det er vel også nok, hvad man kan kalde et vægtigt argument mod at nedsætte skatten til kommunen eller betale sygekassekontingentet!

Jeg må sige, at man forundres stadigvæk over, at visse kommuner ikke viser større social forståelse, og det ville glæde mig, om den højtærede socialminister ville støtte mit parti i kravet om, at samtlige rentemodtagere, så længe de har så elendige levevilkår, kommer ned på minimumsskat i enhver kommune.

Der er mange andre forhold, som også er i allerhøjeste grad utilfredsstillende for rentemodtagerne. Den højtærede socialminister